

S.DOROSHENKO

POLITICAL AND SOCIAL-CULTURAL DETERMINANTS OF THE TRANSFORMATION OF POLITICAL MENTALITY OF FRENCH'S IN THE PERIOD OF REVOLUTION OF THE END OF XVIII CENTURY

The process of transforming of political mentality of French's is examined. A conclusion is done that theoretical conception of Georges Gurvitch allows setting the elements of structure of mentality, the exceptional value of events of Bourgeois Revolution of end of the XVIII item proves in France for activation of political orientation of mental processes, grounds three ways of research of high-quality indexes of political mentality.

Key words: political transformation, social-cultural processes, political mentality, determinant, the French, France.

УДК 94(947:943)"19"
ББК 63.3(4УКР)

Юрій Плекан

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКЕ ПРОТИСТОЯННЯ ПІСЛЯ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ РЕФОРМИ 1906 РОКУ

Зважаючи на реалії та особливості протікання внутрішньої та зовнішньої політики Австро-Угорщини, розглядаються зміни в ставленні офіційного Відня до українського питання в імперії після впровадження в життя реформи парламентських виборів на початку XX ст.

Ключові слова: Австро-Угорщина, парламент, Галичина, обструкція, українсько-польські відносини, виборча реформа, сейм.

Переломним моментом в історії Галичини стала демократична реформа виборчої системи до австрійського парламенту – Рейхсрату.

У липні 1907 р. у новому австрійському рейхсраті, обраному на демократичних засадах, українські депутати вже на другому засіданні палати депутатів відважилися на оприлюднення декларації про державно-правовий статус русинів в Австро-Угорщині. У ній вони не лише висловили своє негативне ставлення до польських володарів Галичини і свою вимогу національної автономії, а й відкрито звинуватили австрійський уряд у співучасті в гнобленні українців. Як уважає український дослідник із діаспори Б.Цюцюра, дана декларація відкрила новий етап боротьби західних українців за повні громадянські й національні права [11, с.41]. Віденський уряд зреагував на промову українських послів і вперше визнав, що в австрійській монархії існує українське питання, якого він досі не знав. Виступ русинських послів зустрів прихильне ставлення з боку німецьких і чеських депутатів парламенту. Тоді (після консультацій із “Колом Польським” у Рейхсраті) центральний уряд заключив угоду з українцями. За її умовами русини зобов’язувалися сприяти нормальній праці

парламенту, тобто не застосовувати обструкції (чинити перешкоди, зривати пленарні засідання – **Ю.П.**), принаймні до кінця 1908 р. У свою чергу уряд обіцяв: разом із Колом Польським вплинути на Галицький сейм із метою ухвалення нової виборчої реформи до крайового органу управління; розслідувати скарги з приводу виборчих зловживань і наказати винних урядовців; полагодити справу урядової мови в громадах і провести чесні вибори до громадських рад; вплинути на сенат Львівського університету, щоби прискорити справу створення руських університетських студій на самостійній основі; підтримати вимогу русинів про створення нових середніх шкіл; слідкувати за дотриманням об’єктивності в трактуванні громадян обох національностей у краю. Крім того, уряд надавав русинам концесію на “Гіпотечний” банк у Львові, призначив постійні субсидії для “Прогресу” й схвалив фундацію Народного Дому у Львові [2, с.23].

Факт узгодження центральним урядом із Колом Польським угоди з українцями давав їм надію, що зобов’язання уряду не викличуть протестів на польському боці. Проте угода спричинила так звану “малу революцію” серед поль-

ських політичних сил краю. Намісник Галичини Потоцький був невдоволений діями українців, а “ендеми” (польське політичне угруповування – *Ю.П.*), користуючись зростанням свого впливу, після перемоги на виборах нового парламенту, підняли нову хвилю антиукраїнських виступів.

У той же час узгодження Віднем із польськими послами парламенту угоди з русинами свідчило про збереження його довіри до поляків і про пріоритет польського фактора в австрійській політиці. Уряд лише прагнув стримати загострення міжнаціональних відносин у Галичині, згідно з пропозиціями групи “станьчиків”. На той час Відень не міг піти на більші поступки українцям ще й тому, що польський елемент залишався важливим для австрійської корони фактором збереження рівноваги з огляду на домінуючий чесько-німецький конфлікт, на фоні якого польська лояльність була необхідною умовою збереження хоча б часткової стабільності. Сильне Коло Польське в Рейхсраті могло в будь-який момент створити парламентську більшість, без якої нормальне функціонування законодавчого органу ставало неможливим [1, с.153]. Така позиція центрального уряду була сприятливою для зростання в польському суспільстві впливів націонал-демократів.

Більш активно Відень почав втручатися в польсько-український конфлікт після подій 1908 р. Тоді, окупувавши Боснію та Герцеговину, згідно з рішеннями Берлінського конгресу 1878 р., Австро-Угорщина зачинила шлях панслов’янській пропаганді Росії в Південно-Східній Європі й спричинила загострення відносин з останньою, що мало не призвело до війни [5, с.178]. У тому ж році, на слов’янському з’їзді в Празі, польська делегація за дорученням Р.Дмовського (ендека) визнала право російської держави на регулювання польсько-російських стосунків у Східній Галичині як частини спірних питань польсько-російського народу. Згодом царський уряд домігся визнання за ним репрезентації краю як частини “землі єдиної неділимої Росії” [7, с.65]. Тим домовленостям передувала польсько-російська угода, заключена з ініціативи П.Столипіна в 1907 р. у III Російській Державній думі. Прем’єр Росії пообіцяв польським послам провести через законодавчі інституції міське й земське самоуправління для губерній Польського Королівства. А однією з його умов було зобов’язання польських провідників Державної думи й Ради морально впливати на співвітчизників у

Галичині з метою допомогати тій частині “малоросійського” населення краю, що не пристала до українського національного руху [14, с.1]. Ендеки на чолі з Дмовським у своїй політиці прагнули опертися на Росію, бо, на їх думку, тільки вона могла врятувати поляків від німецької експансії, оскільки Габсбурги на той час уже були в залежності від Німеччини. Вони вважали, що заради цього Польща мала зректися своїх литовських і руських провінцій на користь Росії. За словами польського консерватора М.Бобжинського (згодом намісника Галичини в 1908–1913 рр. – *Ю.П.*), це була нечувана досі програма, але, на жаль, вона не викликала в польському суспільстві одностайного протесту [2, с.29].

Відень назвав польсько-російську угоду, підписану на слов’янському з’їзді в Празі, “антинімецькою пропагандою”. Він став прихильнішим у ставленні до українських партій у Галичині (русини відмовилися від участі в слов’янським з’їзді, що проходив під ідеями панрусизму й заявили про свою відданість австрійській короні), розуміючи, що вони могли б бути корисними для імперії у протистоянні як російському впливу, так і польському сепаратизму в Східній Галичині.

Мета ендеків, подояків та їх прихильників у Галичині була цілком аналогічна з прагненнями національних кіл у Росії: придушити український рух чи принаймні настільки можливо загальмувати його розвиток. Ця спільність завдань і проявилася в польсько-російській угоді, яка ґрунтувалася на ідеях “слов’янської солідарності”, а точніше “панрусизму”, які відкидалися галицькими українофілами. У той же час польсько-російська домовленість ставила за мету примирити російську внутрішню політику з польськими інтересами за рахунок інтересів української народності як у Росії, так і в Австро-Угорщині [14, с.1]. Угода русинів з урядом лише посилила їх наміри. У результаті, з метою подальшої боротьби з українським національним рухом у Східній Галичині, більшість польських політичних сил пішла на союз із москвофілами, їх впливам навіть піддався намісник Ан.Потоцький. Проявом такого союзу стали трагічні вибори до Галицького сейму в 1908 р. Тоді, під час виборчої кампанії, польське керівництво краю, традиційно вдаючись до незаконних способів боротьби, намагалося збільшити представництво москвофілів і відповідно зменшити чисельність національно свідомих русинів у

сеймі. У результаті міжнаціональні протиріччя загострилися, під час передвиборної кампанії було вбито українського агітатора від радикальної партії М.Каганця. Русини втрачали надії на можливість реалізації угоди, яка була заключена з Віднем.

Наростання міжнаціональної ворожнечі в краю змусило Потоцького усвідомити свою помилку, тоді він, щоб не допустити подальшої конфронтації, розпочав активні переговори з українцями з метою укладення нової українсько-польської угоди. Але в той час, коли фактично було досягнуто порозуміння між представниками обох народів, український студент М.Січинський убив намісника. Ці події перекреслили всі сподівання на добровільне двостороннє укладення польсько-українського договору без втручання третьої сторони й відкинули таку можливість на декілька років.

Тоді роль посередника в польсько-українському протистоянні взяв на себе Відень. Він переконував одних у необхідності поступок, а іншим обіцяв справедливе задоволення їх національних потреб. Але дуже швидко його ініціатива згасла, не проявивши належної йому твердості й наполегливості, уряд поступився полякам, які погоджувалися на переговори з українцями без його участі. До того ж такі наміри Відня просто лякали ендеків, подоляків і львівських консерваторів. Як наслідок, вони стали до нього у відкриту опозицію, а в протидію йому йшли на розширення співробітництва з москвофілами і Росією. У результаті до переговорів тоді так і не дійшло, їм завадило також те, що обидві сторони не змогли домовитися, на яких умовах вони мали проходити. Поляки, прагнучи відродження Речі Посполитої та повернення історичних територій, ставилися до українців з імперських позицій. Вони вимагали від русинів зректися своїх домагань на політичну владу в Галичині й визнати її за поляками. Іншими словами, вони домагалися від українців прийняття польської національно-державної ідеї і признання Польщі “від моря до моря”. Українці були готові йти на переговори з польськими політиками й добиватися встановлення миру між двома народами, але за умови, що ті визнають їх рівноправними партнерами [8, с.28–30], адже вони також мали бажання створити свою державу на етнічній території. На той час існували дві головні перешкоди на шляху порозуміння двох народів: по-перше, поляки, борючись

за розширення своїх національних і політичних прав, були в ставленні до українців панівною нацією; по-друге, об’єднанню обох народів заважав зростаючий у їх середовищі націоналізм [4, с.473]. Проте немаловажну роль відігравала позиція Відня, який не наважувався сильно ущемити польські позиції, а задовольнити потреби русинів намагався шляхом часткових вимог. Зокрема восени 1908 р. новий намісник М.Бобжинський привіз наказ зі столиці про призначення членом крайового виділу (уряду) українця.

З подальшим загостренням міжнародної ситуації в Південно-Східній Європі українська проблема ставала предметом широкого зацікавлення у Відні. У 1910 р. був підписаний формальний договір між ерцгерцогом Францом Фердинандом (престолонаслідником) та українськими представниками: послом віденського парламенту Є.Олесницьким і митрополитом А.Шептицьким із Галичини, а також російськими українцями Є.Чикаленком і М.Лисенком із Києва та М.Міхновським із Полтави. Усі вони пообіцяли ерцгерцогу вести пропаганду серед “малоросів” у Росії на користь австрійської династії [10, с.473]. Цей договір, у певній мірі, нагадував угоду 1890 р., але на відміну від неї носив і антипольську спрямованість.

Проте першим в австрійському уряді звернув увагу, зокрема цісаря, на важливість української проблеми міністр закордонних справ Еренталь. У 1911 р. він визнав потребу задовольнити всі домагання русинів, щоб вони не тяжіли до Росії. А в розмові з галицьким намісником зазначив, що польсько-українська угода – справа першорядної ваги. Тоді під натиском центрального уряду українцям були надані поступки в справі годівельних субвенцій. На пропозицію українських депутатів віце-президентом палати послів було обрано Ю.Романчука. Українець уперше став членом президії австрійського парламенту [15, с.473]. Уряд став активніше виділяти кошти на культурні та господарські потреби русинів: відкриття гімназії у Вижниці, стипендії, підтримку “Сільського господаря” і т. п. Значною поступкою стала заміна смертної кари на 20-річне ув’язнення М.Січинському [6, с.111]. Під час виборів до парламенту 1911 р. українські кандидати були взяті під державний захист і була оголошена їх недоторканість. У 1912 р. австрійський уряд ухвалив рішення про прийняття українців на посади служ-

бовців урядових установ у повітах Галичини й Буковини [3, с.34].

Однак українці усвідомлювали, що всі ті заходи здійснювалися в першу чергу в інтересах збереження імперії. На думку Є.Олесницького – посла віденського парламенту, Галичина добилася значних успіхів у культурно-національному розвитку завдяки допомозі російської України і у своїй подальшій боротьбі, зокрема за український університет, галичани продовжували отримувати велику моральну підтримку з Наддніпрянщини. Австрійське міністерство, зазначав Є.Олесницький, брало до уваги голоси з Великої України, бо і з Галичиною воно рахувалося постільки, поскільки вона була частиною Великої України. “Якби не було України російської, то віденський уряд зовсім не рахувався б з домаганнями галичан, не зважав би на тих три мільйони українців, що живуть в Австрії”, – відмічав посол. Аналогічної думки був австрійський учений Бауер, який, зазначав, що, доки українська нація не мала надії визволитися, австрійські русини були сильною підпорою для Відня, який жертвував їх національними інтересами на користь полякам. Однак пробудження української нації в Росії мало прискорити процес оновлення життя австрійських русинів. Зокрема здобуття російськими українцями своїх національних прав сприяло б поділу Галичини на польську та українську частини [12, с.224–225].

У зв'язку з тим, що головні вимоги українців про відкриття свого університету у Львові та реформування виборчої системи до Галицького сейму залишалися невирішеними, українські депутати продовжували відкрито звинувачувати центральний уряд в ігноруванні їх вимог і небажанні підтримати справедливі домагання русинського народу. Крім того, вони стали вдаватися до обструкцій крайового сейму й роботи окремих комісій парламенту в рамках закону.

Загроза війни з Росією, яка вважалася неминучою, та зростання значення українських послів у парламенті (після формування його на демократичних засадах) змушували Відень і зокрема цісаря шукати шляхи збереження прихильного до себе ставлення русинів. Прикладом цього стало звернення імператора до українців 18 червня 1912 р., в якому він назвав русинський народ одним із найчисленніших і відданих короні протягом багатьох років. Це було фактично офіційне визнання українського народу, його ролі й значення для всієї держави. Правитель також

дав високу оцінку політичній діяльності українських послів [13, с.2]. Своім зверненням монарх намагався вплинути на русинських послів, які за складної міжнародної ситуації вдалися до обструкції військового бюджету, поставивши його прийняття в залежність від вирішення проблем українського університету та реформи виборчої системи до Галицького сейму. Як зазначав К.Левицький, українська обструкція військових витрат мала підкреслити антиурядову позицію українців. Але все ж таки вони проголосували за військовий бюджет, щоб, за словами посла, засвідчити сильні почуття українського народу до цісаря, а також доказати, що сердечно вболівають за силу держави, в якій надіялися знайти умови для свого розвитку. Водночас депутат зазначив, що українці не змінять опозиційної до уряду тактики і в подальшому будуть трактувати кожний новий уряд так, як він буде ставитись до них [16, с.2]. Після погодження українським Клубом військового бюджету цісар передав через прем'єр-міністра признание українцям за лояльність і патріотизм. У ньому зазначалося, що його величність очікує, що український народ збереже назавжди свій патріотизм і лояльність до цісаря, які проявили його представники під час прийняття військового бюджету [2, с.72].

Отже, країні заходи, до яких змушені були вдатися українські послы, аби звернути увагу на кричущі потреби свого народу, краще за все довели, що з боку Відня українці активною підтримкою не користувалися і що своїми успіхами вони зобов'язані не йому, а власній енергії і життєвості української національної ідеї. За таких умов відданість галицьких українців австрійському уряду була не лише природною лояльністю щодо вищої влади, у справедливості й доброзичності якої українське населення не зневірилось [9, с.72], а й життєвою необхідністю, виходячи з порівняльного становища українців у російській і австрійській імперії. Доказом цього стала декларація Народного комітету всіх українських партій Галичини, в якій зазначалося, що в разі збройного конфлікту між Австрією і Росією інтереси українського народу цілком збігатимуться з інтересами Австро-Угорщини, а тому всеукраїнське суспільство виступить на оборону монархії. Заява українців викликала велике задоволення у Відні. Проте поляки намагалися довести хиткість української декларації, її невідповідність тим думкам, що існували

серед русинського населення краю. Навіть краківський консерватор – галицький намісник М.Бобжинський, який намагався провести польсько-українську угоду не лише тому, що того вимагав віденський уряд, а з власних політичних поглядів, водночас прагнув переконати австрійське керівництво, що за декларацією українських політиків не стоїть весь русинський народ, оскільки, на його думку, одна його частина перебувала в таборі русофілів, а в іншій ще не закріпилася свідомість національної та релігійної відокремленості від Росії. Однак, як згадував сам намісник, його слова не завжди добре сприймалися й часто викликали неприємне розчарування в урядових колах. Так, за словами Бобжинського, цісар на основі довголітнього досвіду “тверезо” оцінював ситуацію, а престолонаслідник Франц-Фердинанд завжди йому заперечував [2, с.75]. Таким способом польські консерватори хотіли довести, що довіряти, а тим більше опиратися на русинів Галичини в майбутній війні з Росією небезпечно, а значить, можна було надіятися тільки на поляків.

Таким чином, зміна державної політики в Австрійській імперії стосовно українців була зумовлена здебільшого зовнішньополітичними чинниками. Українці Східної Галичини були слабким місцем як для Австро-Угорщини, так і для Росії. Обидві імперії намагалися використати їх у боротьбі між собою. Росія, прагнучи захопити Східну Галичину, за допомогою поширення русофільства та православ'я хотіла пробудити серед східногалицького населення симпатії до себе, щоб австрійський уряд сам погодився позбутися непатріотичних і непевних елементів шляхом обміну або договору з нею. Зі зростанням польсько-українських протиріч в Австро-Угорщині сприяти російській пропаганді стала польська панівна верства, вона намагалася змусити династію шукати опору в Галичині виключно в польському елементі, а русинів уважати за елемент небезпечний, який тільки польськими руками можна втримати під контролем. У той же час Австро-Угорщина, занепокоєна зближенням польських і російських націоналістів, не бажаючи втрачати Східну Галичину, підтримувала в себе український національний рух, чим здобувала прихильність не лише русинів краю, а й українського населення Поділля, Волині й Наддніпрянщини. Спочатку таке прихильне ставлення корони до українців викликало занепокоєння й невдоволення всіх польських по-

літичних сил, проте згодом тільки націонал-демократи, подоляки та львівські консерватори, засліплені своєю антиукраїнською ненавистю, перейшли в опозицію до центрального уряду й почали свідомо та несвідомо діяти на користь Росії.

Отже, впровадження більш демократичної виборчої реформи до австрійського парламенту, постійно зростаюча загроза війни з Росією та загострення польсько-українських протиріч сприяли появі українського питання в імперії Габсбургів на початку XX ст. Вирішення його було в прямій залежності від розв'язання польсько-українського конфлікту. Відень змушений був змінити своє ставлення до русинів краю і порушити політичну автономію польського панування в Галичині. Він намагався шляхом часткового задоволення найбільш суттєвих вимог українців примирити їх із поляками й гарантувати собі прихильність обох народів. Одночасно центральний уряд прагнув використати український фактор, щоб протистояти зближенню частини австрійських поляків із Росією. Однак, незважаючи на зростання значущості українського чинника у внутрішній і зовнішній політиці Відня, пріоритетним для нього залишався польський чинник, який, зберігаючи традиційні зв'язки й впливи з аристократичною верхівкою австрійського керівництва, не допускав розширення конституційних прав русинів. У результаті процес укладення польсько-української угоди затягнувся на тривалий час.

Відень змінив своє ставлення до українців, прикордонне місцезнаходження яких надавало їм у той час виключне значення. Центральний уряд намагався шляхом задоволення найсуттєвіших вимог українців примирити їх із поляками й гарантувати собі прихильність обох народів. Однак не тільки подоляки, вшехполяки та частина центристських консерваторів (львівських), не розуміючи цього, стояли на перешкоді діям уряду, але й інші польські політики, усвідомлюючи цю необхідність, не проявляли ініціативи в досягненні польсько-українського компромісу. Польсько-русинські стосунки в Галичині були віссю, навколо якої оберталася вся політика в краю. Без її полагодження не могло бути мови про нормальне функціонування крайового сейму й проведення виборчої реформи.

1. Аркуша О. Галицький сейм. Виборчі кампанії 1889 і 1895 рр. – Львів, 1996. – 173 с.

2. Демкович-Добрянський М. Потоцький і Бобжинський. Цісарські намісники Галичини 1903–1913.

Український Католицький університет св. Климента Папи. – Рим, 1987. – Т. LIX. – 132 с.

3. Колесник В., Рафальський О. Український рух в Австро-Угорщині (кінець XIX – початок XX ст.). – К., 1998. – 36 с.

4. Краткая история Польши. С древнейших времен до наших дней. – М., 1993. – 528 с.

5. Крип'якевич І. Всесвітня історія: У 3-х кн. – К., 1995. – Кн. 3. Найновіші часи. – 288 с.

6. Кугутяк М. Галичина: сторінки історії. Нариси суспільно-політичного руху (XIX – 1939 р.). – Івано-Франківськ, 1993. – 200 с.

7. Левицький М. Західна Україна. – Б.м., 1920. – 110 с.

8. Михальський Ю. Польська суспільність та українське питання у Галичині в період сеймових виборів 1908 р. – Львів, 1997. – 46 с.

9. Ходячі звинувачення проти українців // Українське питання. – К., 1997. – С. 149.

10. Чикаленко Є. Спогади (1861–1907). – Нью-Йорк. 1955. – 400 с.

11. Цюцюра Т. Боротьба українців у віденському парламенті за загальне виборче право і національну автономію (зокрема в роках 1905–1907) // Український історик. – Нью-Йорк–Торонто–Мюнхен, 1980. – Ч. 1–4. – С. 23–44.

12. Левинський В. Національне питання в Австрії і соціалдемократія // Дзвін. – К., 1907. – С. 177–229.

13. Апель Монарха до українців // Діло. – 19 червня. – 1912. – С. 2.

14. Поляки і Росія. Чому поляки опираються сеймовій виборчій реформі? // Діло. – 20 грудня. – 1913. – С. 1.

15. Перший русин віцепрезидент Парламенту // Діло. – 26(15) лютого 1910. – С. 1.

16. Цісар, держава, правительство і український народ // Діло. – 24 червня. – 1912. – С. 2.

17. Австрія, Поляки і Русини // Діло. – 1 серпня. – 1912. – С. 1.

18. Противники виборчої реформи (з бюджетової промови посла д-ра Євгена Олесницького // Діло. – 30 червня. – 1913. – С. 2.

Y.PLEKAN

UKRAINIAN-POLISH CONFRONTATION AFTER PARLIAMENTARY REFORM IN 1906

The changes in viewpoint of Vienna concerning the 'Ukrainian question' in the Austro-Hungarian Monarchy are analysed, taking into account the realities and peculiarities of internal and foreign policy of Austro-Hungarian after the Parliament electoral reform at the beginning of the XX century.

Key words: *Austro-Hungary, parliament, Halychyna, obstruction, Ukrainian-Polish relations, electoral reform, seym.*

УДК 94(947:943)“19”

ББК 63.3(4УКР)5

Іван Монолатій

ПОЛІТИКО-СОЦІАЛЬНЕ СПРЯМУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ І ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ НІМЦІВ ГАЛИЧИНИ В АВСТРІЙСЬКИЙ ПЕРІОД

У статті розглядається проблема політико-соціального спрямування діяльності політичних партій і громадських об'єднань німців Галичини. Показано діяльність “Союзу християнських німців Галичини” (утворено 1907 р.), який було створено завдяки ініціативі свідомих німців-католиків та євангельських німців Галичини. Установлено, що під впливом австрійської соціал-демократії названий Союз переслідував легальні форми політичної діяльності й обстоював концепцію вирішення соціального питання німецьких переселенців (зокрема, земельного) у рамках існуючої конституційної монархії.

Ключові слова: *соціал-демократія, соціальний фактор німецько-українських відносин, німецькі поселенці, політичні партії, громадські об'єднання, Галичина.*

Проблема політико-соціального спрямування діяльності політичних партій і громадських об'єднань німців Східної Галичини* (далі –

Галичини) в австрійський період відноситься до числа найменш вивчених у сучасній історіографії політичного розвитку України на зламі XIX та XX століть [1].

В одній з останніх монографій, присвячених тим чи іншим аспектам зародження й розвитку української соціал-демократії в Галичині,

* Під австрійським пануванням (1772–1918 рр.) названа територія разом із частиною польських земель складала один коронний край і позначалася невірним з історичної точки зору терміном “Східна Галичина”.